

Arrest

nr. 66170 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SIMONE, loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 1 maart 1981 in het Dagestaanse dorp Osman-Yurt, waar u ook geregistreerd was.

Uw problemen begonnen nadat gemaskerde militairen op een ochtend eind mei 2010 uw huis binnenvielen op zoek naar uw broer, A. G. {...}. Hij bezat drie eigen zaken en verdiende hiermee goed zijn brood. Daarom werd hij door de rebellen onder druk gezet om hen wekelijks van voedsel en medicatie te voorzien. Uw broer weigerde dit en stelde hen voor om hen wekelijks geld te geven, waarmee ze deze goederen zelf zouden kunnen kopen. De rebellen gingen echter niet akkoord en dreigden ermee zowel zijn bedrijven als zijn huis op te blazen indien hij niet deed wat ze hem vroegen. Uw broer zag uiteindelijk geen andere uitweg en aanvaardde deze opdracht. De autoriteiten kwamen daar echter achter en waren daarom naar hem op zoek. U lag nog in bed toen de militairen binnenvielen en werd in uw nachtkledij naar buiten geleid. U werd door een van hen onder schot gehouden terwijl de

andere militairen het huis en de tuin doorzochten. Daarna werd u ondervraagd over uw broer, maar u had geen idee waar hij zich op dat moment bevond. Daarom werd u gedwongen uw broer om hulp te roepen in de hoop dat hij zou opdagen, wat echter niet gebeurde. Uiteindelijk verloor u het bewustzijn en toen u terug bijkwam zag u een ambulance en dokters, die u vervolgens onderzochten. Sinds deze inval kwamen de gemaskerde mannen maandelijks bij jullie langs om een huiszoeking uit te voeren, uitgezonderd in september. De laatste keer vielen ze binnen op 16 december 2010. Ze hielden opnieuw een huiszoeking en namen verschillende documenten in beslag, waaronder ook uw binnenlands Russisch paspoort. Vervolgens deden ze een zak over uw hoofd en namen u met de auto mee naar een onbekende plaats, waar u gedurende enkele uren in een kelder vastgehouden, ondervraagd en bedreigd werd. Ze wilden de verblijfplaats van uw broer achterhalen, maar u kon hierover geen informatie verschaffen aangezien u uw broer sinds mei zelf niet meer gezien had. Uiteindelijk werd u nog diezelfde dag vrijgelaten en met een zak over het hoofd afgezet aan de moskee in uw dorp. Van daaruit ging u te voet naar huis. Uw moeder had ondertussen reeds aangifte gedaan van uw arrestatie bij de politie van Khasavyurt, maar zij zouden pas een onderzoek starten indien u 3 dagen vermist was. Op vraag van uw broer, die kortstondig telefonisch contact had gehad met een van zijn vrienden, Z. {.} genaamd, werd besloten u naar het buitenland te sturen. U verliet Dagestan uiteindelijk op 25 december 2010. Vanuit uw dorp ging u samen met uw moeder en Z. {.} met de auto naar Khasavyurt. Daar nam u de bus richting Moskou, waar u overstapte op een tweede bus, die u naar België bracht. U bereikte België op 30 december 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw vertrek kwamen de gemaskerde mannen nog twee keer naar uw voormalige huis om het te doorzoeken. Een keer gebeurde dit in aanwezigheid van uw moeder, die later naar haar zus in Rusland vertrok, waar ze tot op vandaag verblijft.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen had met militairen omwille van uw broer, die onder druk de rebellen hielp.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat u problemen kreeg met de autoriteiten omwille van uw broer, A. G. {.} die noodgedwongen de rebellen hielp (CGVS, p. 6 en 10). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit het bestaan en de identiteit van uw broer blijken. U gaf voorts aan dat de rebellen uw broer onder druk zetten hen te helpen omdat hij goed verdiende aangezien hij drie eigen zaken bezat, meer bepaald een café, een carwash en een autogarage, die alle drie officieel geregistreerd waren (CGVS, p. 10 en 12). Ook hiervan kon u geen enkel tastbaar bewijs overmaken. Daarnaast vertelde u dat de gemaskerde mannen een eerste maal uw huis binnenvielen eind mei 2010. Tijdens deze inval verloor u zelf het bewustzijn en kreeg uw moeder een aanval. Daarom belden de burens een ambulance en kregen jullie thuis de eerste zorgen toegediend (CGVS, p. 10-12). U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel medisch attest aanreiken. Tot slot haalde u nog aan dat u op 16 december 2010 door de gemaskerde mannen van thuis uit werd meegenomen. Naar aanleiding hiervan raadpleegde uw moeder de wijkagent en diende ze klacht in bij de politie van Khasavyurt (CGVS, p. 14-15). U slaagde er evenwel niet in enig document voor te leggen dat deze verklaringen staft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er daarnaast niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort samen met andere documenten op 16 december 2010 door de gemaskerde militairen in beslag genomen was (CGVS, p. 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had waarom uw paspoort ingehouden werd (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat er een belangrijke ongerijmdheid werd vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen aangaande het moment waarop dit paspoort in beslag genomen werd. Zo zei u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort door de gemaskerde mannen afgenomen werd bij een huiszoeking in november 2010 (Verklaring DVZ, nr. 21). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal echter stelde u dat dit gebeurde op 16 december 2010 (CGVS, p. 6). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Khasavyurt met de bus naar Moskou was gereisd, waar u overstapte op een tweede bus, die u naar België bracht (CGVS, p. 8). Tijdens deze reis maakte u gebruik van het internationaal Russisch paspoort zonder visum van een zekere A. P. A. {.}, dat u bij aankomst aan de chauffeur afgaf zodat het aan de eigenares terugbezorgd kon worden (CGVS, p. 7 en verklaring DVZ, vraag 34). Onderweg van Moskou naar België vond er een controle plaats, al had u geen idee in welk land. Hierbij werden de paspoorten van alle inzittenden van de bus verzameld en na afloop van de controle werden ze opnieuw uitgedeeld (CGVS, p. 8-9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige

reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er nog op gewezen te worden dat u over een intern vluchtalternatief beschikt binnen de Russische Federatie. Na uw vertrek trok uw moeder immers in bij haar zus in Neftjugansk, waar zij tot op vandaag verblijft (CGVS, p. 3) en geen problemen gekend heeft (CGVS, p. 17). Aangezien u niet federaal gezocht wordt (CGVS, p. 17), zou u zich eveneens bij uw moeder en haar zus in Neftjugansk kunnen vestigen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader en een medisch attest op uw naam) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De overlijdensakte van uw vader toont enkel aan dat uw vader, B. G. {..}, op 18 december 2007 overleed, wat evenmin betwifteld wordt. Uit het medische attest ten slotte blijkt enkel dat u, zoals u tijdens uw interview bij de DVZ zelf al aangaf (Vragenlijst DVZ, p. 3), met oogproblemen kampt, wat niet in twijfel getrokken wordt. Daar dit attest werd afgeleverd op 21 september 2005, kan er nog aan toegevoegd worden dat deze medische problemen bovendien geen verband houden met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die plaatsvonden in 2010.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en ten slotte van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht*”.

2.2. Het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoekster in haar betoog onder de punten 1. en 2. in haar verzoekschrift een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* aangetoond te worden door de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar verzoekster duidelijk in gebreke blijft zoals blijkt uit navolgende bespreking.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermoeden van het bewust achterhouden van haar intern en internationaal Russische paspoort, haar reisroute, de mogelijkheid tot een intern vluchtalternatief en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, niet betwist zodat deze door de Raad als vaststaand worden beschouwd.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een kopie van identiteitsdocumenten van haar ouders en haar broer om aan te tonen dat zij tot dezelfde familie behoren. Ingevolge vaste rechtspraak kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekster meent tenslotte dat het feit dat zij een aantal feiten niet kan aantonen, zoals het feit dat zij in het hospitaal heeft gelegen na het bezoek van de militairen, niet tegen haar gebruikt kan worden.

Immers wist zij op dat moment niet dat men hier later zou achter vragen in het kader van een asielaanvraag.

Uit het asielrelaas van verzoekster blijkt dat zij verklaarde dat haar broer drie eigen zaken bezat die alle drie officieel geregistreerd waren (administratief dossier, stuk 4, p. 10 en 12), dat zijzelf en haar moeder medisch verzorgd zijn moeten worden omwille van een inval door gemaskerde mannen (administratief dossier, stuk 4, p. 10-12), en dat haar moeder klacht indiende bij de politie (administratief dossier, stuk 4, p. 14-15). De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoekster haar relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op bovenstaande verklaringen - het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Verzoekster laat ook in het kader van onderhavige procedure na om stavingsstukken van voormelde feiten aan te brengen. Verder dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van haar asielaanvraag. Verzoeksters betoog kan geen afbreuk doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing.

2.6. De Raad wijst verzoekster er op dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109), alwaar verzoekster in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoekster met de loutere herhaling van haar asielrelaas niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER